

**בש"פ 2397/14 - עיז אלעתאיקה, סלמאן אלעתאיקה, עבדאלקרים
אלעתאיקה, אחמד אלעתאיקה, מחמוד אלעתאיקה נגד מדינת ישראל**

בבית המשפט העליון

**בש"פ 2397/14
בש"פ 2458/14**

כבוד השופט צ' זילברטל
1. עיז אלעתאיקה
2. סלמאן אלעתאיקה

לפני:
העוררים בבש"פ 2397/14:

1. עבדאלקרים אלעתאיקה
2. אחמד אלעתאיקה
3. מחמוד אלעתאיקה

העוררים בבש"פ 2458/14:

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

עררים על החלטת בית המשפט המוחזוי באර שבע מיום
24.03.2014 בתיק מ"ת 14-03-29130 שנינתה על-
ידי כב' השופט י' עדן

תאריך הישיבה: 08.04.14 (ח' בניסן התשע"ד)

בשם העוררים בבש"פ 2397/14: עו"ד א' סלמי
בשם העוררים בבש"פ 2458/14: עו"ד ס' ابو עabd
בשם המשיבה: עו"ד נ' חנאווי

החלטה

ענינה של החלטה זו בשני עירומים לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכוויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), המופנים כלפי החלטת בית המשפט המוחזי בברא שבע מיום 24.3.2014 בתיק מ"ת 14-03-29130 (כב' השופט י' עדן), בגיןה הורה על מעצר העוררים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם בת"פ 29155-03-14.

כתב האישום

1. ביום 16.3.2014 הוגש כתב אישום נגד שישה נאים בני משפחת עתאייה המתגוררים ברתה (להלן: הנאים). הנאם 1 (להלן: עבדאלקרים), הנאם 3 (להלן: אחמד) והנאם 5 (להלן: מוחמד) הם העוררים בבש"פ 2458/14. הנאם 4 (להלן: עז) והנאם 6 (להלן: סולמאן) הם העוררים בבש"פ 2397/14. הנאם 2 באותו כתב אישום אינם עורר בפניו, ועררו נזון בנפרד בבש"פ 14/2213 אלעתאייה נ' מדינת ישראל (31.3.2014), (להלן: בש"פ 2213/14), אליו הגיעו בהמשך.

על-פי המתואר בכתב האישום, הסתכסו הנאים עם משפחת דבסאן שקיבלה מספר מגרשים מהרשויות להסדרת התישבות הבודאים בנגב, מתוך שלוותה משפחת עתאייה שייך לה. ביום 4.3.2014 אים עבדאלקרים על שלושה מבני משפחת דבסאן באומרו: "אתם לא תנוו פה. אתם רוצים בלבגאן אני אראה לכם מה זה ... הזהרנו אתכם לא להתקרב לשטח. אם אתם ממשיכים לבנות אני אהרום ואעשה לכם רעש". בהמשך לדברים אלה קשו שתת הנאים קשור עם אחרים מבני משפחת עתאייה במטרה לתקוף את בני משפחת דבסאן.

במועד שאינו ידוע למאשימה, הגיעו הנאים יחד עם אחרים מבני משפחת עתאייה (להלן: הנאים) ומגרש בו שהו בני משפחת דבסאן, כאשר עבדאלקרים, סולמאן, מוחמד ואדם נוסף מבני משפחתם בשם סולמאן (שאינו נאם בכתב אישום זה ונראה שטרם אוטר) החזיקו באקדחים, ומוחמד וסלמאן החזיקו גם באלוות, עבדאלקרים הורה לנאים ולאחרים לשורף את הגדר שהקיפה את המתוח בו שהו בני משפחת דבסאן, ובמקביל, עבדאלקרים, מוחמד וסלמאן ירו באוויר ולעבר אוול בו ישבו בני המשפחה היריבה. הנאים והאחרים החלו לתקוף את בני משפחת דבסאן במקלות וబאנים, כאשר במהלך התקיפה התגוננו הנתקפים גם הם על-ידי שימוש במקלות ובאבנים. חלק מעשיים אלה היכה סולמאן את ר.ד. משפחת דבסאן בכל חלקי גופו באמצעות מקל, מוחמד השילך אבן לעבר אדם אחר משפחת דבסאן ופגע בעינו, ומוחמד, יחד עם אחר מבני משפחתו, תקף בן משפחה נוסף באמצעות מקלות. בשלב מסוים במהלך התקיפה, ירה סולמאן בר.ד. משפחת דבסאן ופגע בחזהו. בעקבות אירועים

אלו, ר.ד, ואחרים ממשפחה דבسان אושפזו בבית חולים וסבלו מגיעות שונות.

בשל המעשים המתוארים, הושמו העוררים בעבירות הבאות: קשרת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), חבלה בכונה מחמורה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק, עבירות בנסח 25 (נשאה והובלה) לפי סעיף 144(ב) לחוק, ניסיון להצתה לפי סעיף 448(א) רישא לחוק בצויר סעיף 25 לחוק, פצעה בנסיבות חמימות לפי סעיף 334 בצויר סעיף 335(א)(1) וסעיף 335(א)(2) לחוק, תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות חמימות לפי סעיף 380 לחוק בנסיבות סעיף 382(א) לחוק. בנוסף הושם עבדאלקרים בלבד בעבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק.

החלטת בית משפט קמא

2. עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצר העוררים עד לתום ההליכים. בבקשתה נטען כי בשל סוג העבירות שבוצעו, החשש מפגיעה במטלונים והאפשרות שהעוררים ישבו הילci משפט, כמו עילה לעוצרם עד לתום ההליכים. המשיבה טענה כי מהעוררים נשקפת מסוכנות רבה שלא ניתן לאין באמצעות חלופת מעצר. נטען כי מסוכנות זו מוסקת מהאלימות המארגנת שהפעילו העוררים והזמןות שהיתה להם לנשך חם וקר. המשיבה הציגה מספר ראיות להוכחת אשמתם של העוררים, וביניהן, הודעות של מספר מטלונים, תעוזות רפואיות ותרמיות אקדמיות שנמצאו במקום.

העוררים טענו להעדר ראיות לכוארו. נטען כי האירוע התרחש בשעת לילה ועל-כן טעו המטלונים בזיהוי הפוגעים בהם, ומכל מקום אין לסמן על זהות העוררים בידי עדי התביעה, הן נוכח מצב התאורה במקום והן נוכח קשיים ניכרים לייחס מהימנות לחלק מהמטלונים. עוד נטען כי העוררים הופלו לרעה לעומת אחרים מבני משפחתם ומרקם בני משפחת דבسان שלא הוגש כתבי אישום כנגדם. העוררים הוסיפו כי המטלונים תיאמו ביניהם עדויות וכי המשיבה "עצמה את עיניה" בנוגע לכך. לבסוף טענו העוררים כי כתב האישום נוסח שלא בחינה מדויקת של הראיות כלפי כל עורר בנפרד, רק שהעוררים הושמו כולם באופן עבירות ללא הבחנה.

3. ביום 24.3.2014 קיבל בית משפט קמא את הבקשת והורה על מעצרם של ששת הנאים, וביניהם חמשת העוררים, עד לתום ההליכים. בית המשפטקבע כי טענות בדבר "עצמאת עיניהם" של המשיבה וטענות ביחס לאפליה העוררים רלוונטיות להליך העיקרי ועל-כן אין מקום לדון בהן בבקשת למעצר עד תום ההליכים.

בית המשפט הוסיף וקבע כי אכן חלק מהמעשים המתוארים בכתב האישום בוצעו רק על-ידי עוררים ספציפיים, ולא על-ידי כלל העוררים, אך מדובר במעשה במצוות של סדרת תקיפות אלימות והתמונה הכלכלית המצטערת היא של התארגנות וקשרת קשר, ועל-כן לכל עורר ניתן לייחס אחריות למעשה כל העוררים האחרים. באשר לראיות כנגד העוררים,קבע בית המשפט כי טעות של מטלון זה או אחר בזיהוי אינה מביאה להחלשה או לכersetם בראיות הקיימות בידי המשיבה. בית המשפטקבע כי גם טענות האליבי של העוררים אין מחלוקת את הראיות הקיימות כנגדם. לאחר דברים אלה, פירט בית המשפט את הראיות לכוארו הקיימות לפני כל אחד מהמעוררים.

4. ביחס לעבדאלקרים, צין בית המשפט כי מספר מטלוננים המכירים אותו באופן אישי, ואשר ראו אותו בעצמם, העידו על חלקו במעשים. בית המשפט הוסיף כי מדובר בעדות ראה מטווח קצר ואף שהמעשים בוצעו בשעת לילה, הודלקו אורות של כלי רכב שאפשרו את זיהויו של העורר.

5. ביחס לאחמד, צין בית המשפט כי אדם המכיר אותו באופן אישי זיהה אותו זורק עליו ابن מרחק של 4-5 מטרים במהלך התרחשות האירוע.

ביחס למhammad, הציג בית המשפט שלוש הודעות שונות של מטלוננים אשר טענו כי זיהו אותו מבצע את המיחסלו. חלק מהודעות אלה התייחסו בפירוש לכך שhammad נקט באלים, החזיק באקדח ואף ירה בו.

ביחס לעיז, הציג בית המשפט הودעה של אדם המכיר את עיז אשר טען כי ראה אותו זורק אבנים במהלך האירוע, ועדות שמיעה של אדם אחר ששמע את אחד התוקפים קורא "תנ' מכות עז תרבץ".

ביחס לסלמאן, הציגו מספר הודעות לפיהן סלמאן השתתף כתוקף במהלך, נשא אקדח ואף ירה באמצעותו באירוע. חלק מהטלוננים נגד סלמאן הכרות מוקדמת עמו ועל-כן יכולו לזהותו בחושך על סמך קולו ומבנה גופו, בנוסף לראיתם.

5. בית המשפט סקר פסיקה המתיחסת לביצוע עבירות בצוותא וקבע כי כל העוררים נטלו חלק במהלך האלים, במשותף ולאחר תכנון, והוסיף כי:

"במצב דברים זה בו קיימות ראיות לכואורה לגבי ביצוע האמור לעיל ע"י כל אחד מהמשיבים, כאשר כולם באים כגוף אחד יחד עם רבים אחרים ומבצעים את המעשים האלים המתוארים לעיל, מובן כי אין כל מקום להפרדה לה טענים ב"כ המשיבים, ומדובר בביצוע של כולם, בצוותא חדა ביניהם וביחד עם אחרים, של כל העבירות ...".

ביחס לעילות המעצר, קבע בית המשפט כי קמהUILת מעצר שעוניינה מסוכנות, מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), וזאת בשל האלים החמורים והמתוכננת בה השתמשו העוררים. כמו כן קבע בית המשפט כי קמהUILת מעצר סטטוטורית מכוח סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים, שכן העבירה בוצעה תוך שימוש בנשק קר וחם. בית המשפט הוסיף כי בנסיבות החמורים של המעשים המתוארים, קיים ספק רב אם יש במקרה חלופת מעצר שבכוכה לאין את המסוכנות הנש��פת מן העוררים, וזאת על אף שהעוררים כולם נעדרו עבר פלילי, ועל-כן קבע בית המשפט כי "לאחר ששלמתי את החומרה הרבה של העבירות לכואורה אשר בוצעו ע"י המשיבים, את עוצמת המסוכנות וגם את העובדה כי המשיבים נעדרו עבר פלילי, באתי למסקנה כי יש להורות, כתע, על מעצרם של המשיבים עד תום ההליכים, וכי אין כל מקום לבחון חלופת מעצר או להורות על קבלת تس Kirby מעצר ביחס למי מהמשיבים".

א. העוררים בבש"פ 2397/14

6.עו"ד סלמי, בא-כוכם של עז וסלמאן, העוררים בבש"פ 2397/14, טוען כנגד הקביעה בדבר קיומן של ראיותanca ונגד ההחלטה על מעצר עד לתום ההליכים בלי שבדקאה אפשרות לחשוף מעצר על-ידי שירות המבחן.

העוררים טוענים כי למשער חל כרסום בריאות המשיבה בוגר לזהויות מבצעי העבירות. לטענתם, בית המשפט לא נתן משקל מספק לתנאי החושך ששררו בעת האירוע, תנאים אשר הקשו על מוסרי העדויות להזות את תוקפיהם. עוד נטען כי העדויות עליהן הסתמכה בית משפט קמא הן עדויות כבושות, לא אמינות ולא עקריות.

בעניינו של עז נטען כי העד שזיהה אותו זורק אבני, העיד על כך רק בעדותו השנייה, בעוד שכאשר נחקר לראשונה בבית החולים כלל לא הזכיר את עז כמעט שחלק חלק במעשים. כמו כן נטען כי העד ששמע שהתווקפים קוראים בשם של עז, "נזכר" בכך רק בהודעה מאוחרת יחסית ובנוסף מדובר לאחר שנקיר תחת זההה ביחס לחשד שמסר ידיעה כזאת ועל-כן העד האמור אינו אמין. לפיכך, לטענת העוררים, יש לתת משקל נמוך במיוחד לשתי עדויות אלה. עוד נטען כי בית משפט קמא היה צריך להתייחס לטענות הבאות:romo של עז לא עלה במהלך חקירתם של שישה אחרים מבני משפחת דבסאן, עז געד עבר פלילי, אין ראיות פיזיקיות הקשורות אותו למעשים המוחסמים לו והוא הציג טענה אליבי שלא נבדקה. נכון דברים אלה נטען כי אין ראיותanca כנגדו שחררו מעצר, או לחופין יש מקום לקבוע כי חל כרסום בריאות המשיבה שמצויך לכל הפחות שkeitות האפשרות לשחררו לחשוף מעצר ומתן הוראה על הכנת תסaurus מטעם שירות המבחן.

בעניינו של סלמאן, הסכים בא-כוכם עם קיומן של ראיותanca, אולם טוענתו חל כרסוםמשמעותי בעוצמת הראיות. נטען כי העדויות כנגדו אין אמינות, כאשר העוררים מצינים שחלק מהעדים נחקרו תחת זההה בחשד לשיבוש מהלכי חקירה לאחר שנתגלה שניתנו לתאם ביניהם עדויות ולאחר שמסרו עדויות שהתבררו כשליריות. כמו כן מצין כי קיימות סיתירות בין העדויות השונות כנגד סלמאן וכי חלקן עדויות כבושות. עוד צוין כי עדדים אחרים באירוע כללו לא זיהו את סלמאן. לבסוף נטען כי האליבי שמסר סלמאן נבדק ואומרת, אך בית משפט קמא התעלם מכך.

עוד טוענו העוררים כי לא הוכח שהם תכננו יחד את מעשי האלים ועל-כן לא ניתן ליחס לכל אחד מהם את מעשי האחרים. טענה נוספת העוררים היא כי בית משפט קמא שגה בכך שלא שאל חלופת מעצר בעניינם. נטען כי על אף קיומה של עילת מעצר מכוח המ██וננות הנש��ת מהעוררים, על בית המשפט לבחון האם יש אפשרות לאוון המ██וננות באמצעות חלופה הולמת. בעניין זה צוין בא-כוכם של העוררים מקרים בהם הורה בית המשפט על בחינת חלופת מעצר בעניינים של נאשמים שעבירות חמורות מלאה שבהם הואשנו העוררים, דוגמת עבירה הרצח.

לפיכך טוענים העוררים כי אין ראיותanca כנגדו לכך ש夷יע ביצע את המוחסם לו ועל-כן יש לשחררו מעצר, או לכל הפהות להורות על ערכית תסaurus שיבחן האם קיימת חלופת מעצר הולמת עבורו. באשר לסלמאן, מבקשים העוררים כי

קיים כرسום ממשמעותי בעוצמת הראיות נגדו וכי יש מקום לעורר תסוקיר שיבחן האם קיימת חלופת מעוצרת עבורה.

ב. העוררים בבש"פ 2458/14

7. עו"ד ابو עבד, בא-כוכם של עבדאלקרים, אחמד ומחמד, העוררים בבש"פ 2458/14, טען נגד קיומן של ראיות לכואלה וכנגד ההחלטה על מעוצר עד לתום ההליכים בלי שנבדקה אפשרות לחלופת מעוצר על-ידי שירות המבחן.

טען כי העדויות, המשמשות כראיות היחידות נגד העוררים, בעלות משקל מוגבל בכך הקשי לזהות את העוררים בחשכה ששרה במהלך התקיפה. כמו כן צינו העוררים את הסתירות בין העדויות השונות. העוררים מוסיפים כי לא קיימות ראיות אובייקטיביות נגדם, דוגמת טביעות אצבעות או ראיות DNA, על אף שהאזור בו התרחשו האירועים נדגם ונבדק. כמו כן טוענים העוררים כי ראיות הקשרות אותם למשעים על סמך זהוו קולי אין קבילות. עוד טען כי ניתן להורות על מעוצר עד לתום ההליכים רק לאחר שנבדקו חלופות מעוצר ונקבע שהן לא יכולות להשיג את מטרות המעוצר, אולם בעניינם של העוררים בית משפט קמא כלל לא בוחן חלופות. העוררים מצינים כי מתקיימים מגעים בין משפטה העוררים למשפט המתלוננים להשגת "הסכם סולחה", העשי לאין את המסוכנות הנש��ת למשפחה המתלוננים, ועל-כן יש מקום לבחון חלופת מעוצר. לבסוף מצילרים העוררים את גilm הצער ואת העובדה שהם נעדרי עבר פלילי כתיעונים נוספים לזכותם.

טענות המשיבה

8. בדือน שנערך ביום 2014.4.8. טענה המשיבה, על-ידי בא-כוכה עו"ד חנאווי, כי אין מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא. טען כי קיימת תשתיית ראייתית לכואלה לכך שהעוררים ביצעו את המiosis להם. המשיבה צינה כי ראיות אלה כוללות מספר הודעות שמסרו המתלוננים בפרשה והוסיפה כי גורמי החקירה אף ערכו עימותים בין המתלוננים לבין העוררים. להבהרת התמונה הראייתית, הציגה בא-כוכה המשיבה טבלה מאירת עיניים שהוכנה על-ידה, ובה פירוט הראיות הקיימות ביחס לכל אחד מהמעוררים. עוד טען כי על אף שתקיפת המתלוננים אירעה בשעת לילה, המתלוננים הצליחו לזהות את העוררים בזכות היכרות מוקדמת ובעזרת אורות כלי רכב שדלכו במהלך האירוע. המשיבה התייחסה לחקירה חלק מהמתלוננים תחת זהירה בשל שינוי גרסאות, צינה כי חקירות אלה נעשו ביחס לעדויות המתלוננים אשר לזהות האדם שירה בר.ד. משפחנת דבسان, הינו סולימאן, ולא ביחס לעדויות הקשורות לעוררים. באשר לבחינת האפשרות לשחרור העוררים לחלופת מעוצר, הפנתה המשיבה להחלטה בבש"פ 24/14/2013, אשר נתנה תוקף להסכמה אליה הגיעו הצדדים באותו הליר, צינה כי כפי שהוסכם באותו מקרה, אם תושג סולחה בין המשפחה היריבות, תסכים המשיבה לכך שיבחנו חלופות מעוצר באמצעות שירות המבחן.

הכרעה

9. על-פי סעיף 21(ב) לחוק המעצרים, בית המשפט לא יורה על מעצר נאש עד לתום ההליכים, אלא אםโน כיו"מ ראיותلقאה להוכחת אשמתו. הלכה היא כי במסגרת בחינת קיומן של ראיותلقאה, יבחן בית המשפט את פוטנציאל הרשותה הטבעית וקבע האם יש סיכוי סביר שהן יובילו להרשעת הנאשם בסופו של ההליך. בשלב זה בית המשפט לא ידרש לשאלות הקשורות למஹימנות עדים ולסתירות העולות מהודעות עדים, אלא יתרשם רק מהפוטנציאל הגלם בראיות (ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 144 (1996); בש"פ 2099/2009 ابو מעמר נ' מדינת ישראל (15.4.2010)).

במקרה דנא, עיין בחומר החוקיר מלמד כי קיימות ראיותلقאה נגד העוררים. כמפורט בהרחבבה בהחלטת בית משפט קמא, קיימות מספר עדויות ראייה של המתלוננים בתיק הקשורות את העוררים לאיורים המתוארים בכתב האישום. המשיבה הציגה بصورة בהירה את הראיות הקיימות נגד כל עורר בנפרד, וביניהן, הודעות המתלוננים ודברים שנאמרו במסגרת עימותים בין המתלוננים לבין העוררים. מעין בראיות, נראה כי יש בהן עוצמה מספקת. כאמור, אף אם קיימות סתיות מסוימות בדבריהם של המתלוננים ואף אם משקל עדויותיהם עלול להיחלש בהמשך, כפי שטוענים העוררים, אין זה נכון לדון בטענות מסווג זה בהרחבבה בשלב ההחלטה על מעצר, וראוי שטענות באשר למஹימנות עדים יתררו בהליך העיקרי. לפיכך, אני סבור כי יש פוטנציאל הרשותי מספק בראיותلقאה נגד העוררים ועל כן קיימת תשתיית ראיותلقאה להוכחת אשמתם. נסיבות האירוע, ובهن הגעת קבוצה משפחת העוררים למקום בו שבו המתלוננים, בשעת ערב מאוחרת, כשחלק מחברי הקבוצה מצידים בכל נשק, חם או קר, מצביעת על תכנון קודם ולא נדרשת ראייה עצמאית לעניין אותו תכנון. מכאן שלכאורה גם ניתן ליחס לעוררים את כלל העבירות המפורטוות בכתב האישום, על אף שלא כל אחד מהם החזיק בידו נשק וכי.

10. יחד עם זאת, דעתך שונה באשר לקביעת בית משפט קמא כי "המסקנה מעצמת המסוכנות ומהחומרה של האירוע ותוצאתו הינה, עוד בטרם בחינת החלופות, כי לא יהיה בחולפת מעצר כדי לאין את המסוכנות". אכן, על פי הנטען בכתב האישום, נסיבות האירוע - בגדרו פועל העוררים באלים מאורגנת ומשותפת הכוללת שימוש בכל נשק - חמורות ומעידות על המסוכנות הנשקפת מהעוררים. על-כן אני שותף למסקנתו של בית משפט קמא באשר להתקיימות עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים, בנוסף לעילת המעצר הסטטוטורית הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים. עם זאת, סבורני כי בעניינו אין מקום לקביעת גורפת ונחרצת לפיה אין נמצא כל חלופה העשויה לאין את המסוכנות הנשקפת מהעוררים. נפסק לא אחת כי גם במקרים בהם בוצעו עבירות חמורות המעידות על מסוכנות, יש לבחון האם ניתן להשיג את מטרות המעצר בדרכים חלופיות:

"לוז הדברים הוא, כי אין חומרת העבירה כשלעצמה מהו עילת מעצר, אלא אינדיקציה למסוכנות הנשקלת בין שאר גורמים. במקרה דנא אין צורך להזכיר מלים על כך, שהמדובר בחומרה יתרה, בפרשא המעוררת חלהלה, של מי שעלה רקע של מה בקשר באו ליטול חי אדם. המסוכנות אינה צריכה רוב דברים. אך גם כאן חזקה מציאות המשפט שבסעיף 21">#; (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996 לבדוק אם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחורותו של הנאשם פחותה" (בש"פ 10515/07 כראדי נ' מדינת ישראל, פס' ד(5) לפסק דין של השופט א' רובינשטיין (13.12.2007)).

בעניינו יפים דברים אלה, שנאמרו במקרה בו יוחסה לנאים עבירה של נסיון לרצח, אף מקל וחומר. אכן, יש נסיבות מעטה העבירה המיוחס לנאים, בצוותינו האישים ובעיקר עבורי הפלילי, מצביות בעליל על כך שמדובר חלופת מעצר לא תסוכן וניתן לשול אפרות זו קטגורית לא בחינה פרטנית של חלופות מוצעות. המקרה דנא אינו נמנה על אותם מקרים. יש ליתן את הדעת לכך שככל העוררים נעדרי עבר פלילי ומנהלים אורח חיים נורמטיבי. בנוסף, הגם שהמעשים בהם מואשמים העוררים חמורים ופסולים, מדובר בסכום נקיות המעד בעיקר על מסוכנות ספציפית כלפי משפחת המתלוננים על רקע של מחולקת בענייני קרקע, ופחות על מסוכנות כללית או על אימוץ אורח חיים עברייני. בהקשר זה יש לציין כי בא-כוחם של העוררים טוענו בדיון כי מתיקי מת כת "הודנא" בין שתי המשפחות ויש ניסיון להגיע ל"סולחה" שיכולה להפחית את המסוכנות הנש��פת מהעוררים. סבורי כי הסכם סולחה יכול להיות שיקול בעל משקל מסוים לשחרור העוררים לחלופת מעצר, אם כי, בהסתמך על דבר בא-כוחם של העוררים בדיון, נדמה כי עשוי לחלו עוד זמן עד שהסכם הסולחה בין המשפחות יושלם, אם בכלל, שכן טוען כי השגת הסולחה תלויות גם במצב פתרון לסכום בעניין הקרקע, סוגיה שאינה פשוטה ככל הנראה.

11. המשיבה הזכירה בדיון את ההחלטה בבש"פ 2213/14 אשר מתייחסת לנאים מספר 2 מתוך ששת הנאים בכתוב האישום, היינו הנאים היחיד מביניהם שאיןו עורר בהליך דין. בהחלטה זו נקבע, על יסוד הסכמת הצדדים, כי אם שתי המשפחות יגיעו לsolחה, ניתן לראות בכך "שינוי נסיבות הצדדים שקיים של חלופת מעצר בהתייחס לעורר וזאת על בסיס תסוקיר של שירות המבחן שיתקבל". על אף שההחלטה זו מתייחסת לנאים באותו הפרשה בה נאים העוררים, היא התקבלה במסגרת ערע נפרד לרקע נתוני של העורר שם. זאת ועוד, וזה העיקר, ההחלטה ניתנה על יסוד הסכמת הצדדים והערכות אותו עורר לגבי התוכנות הסולחה ומועד הצפי. במקרה דין, בהעדר הסכמה לעניין זה, סבורי כי יש מקום להתחילה בבחינת החלופות כבר בשלב זה, ופיתא שאם בינתיים יתגבש הסכם סולחה, כפי שניתן לקווות, הדבר יהיה שיקול שיישקל גם הוא, לצד יתר השיקולים, על ידי בית המשפט (לענין משקלה של סולחה ראו, למשל: בש"פ 590/08 מדינת ישראל נ' מריסטא (21.1.2008)).

12. לסיום, על אף שקיימות ראות לכואורה כנגד העוררים וחurf המסוכנות הנש��פת מהמעשים הפסולים המיוחסים להם, סבורי כי יש מקום לבחון את האפשרות לשחררם, או לשחרר מי מהם, לחלופת מעצר. לפיך, דין הערע להתקבל במובן זה שהדיון יוחזר לבית משפט קמא, אשר יבחן האם קיימת חלופת מעצר הולמת עבור העוררים אשר תאין את המסוכנות הנש��פת מהם. יש להניח כי אם ישנה חלופה שכזו, היא תתקיים במקום מרוחק מאזור מגורייהם של המתלוננים, וכך תוכל להפחית מהסכנה הנש��פת להם מהעוררים. לצורך בחינה זו יורה בית משפט קמא על הכננת תסוקרי מעצר בפרק זמן שיקבע על ידו וייקבע דין בהקדם האפשרי. בשלב זה ישארו העוררים במעצר.

ניתנה היום, ט' בניסן התשע"ד (9.4.2014).

ש | פ | ט